

ת"פ 61020/09/19 - מדינת ישראל נגד זיאד ח'טיב

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 61020-09-19 מדינת ישראל נ' ח'טיב

בפני כבוד השופטת ג'ני טנוס
בעניין: מדינת ישראל
המאשימה: באמצעות שלוחת תביעות גליל צפון
הנאשם: נגד
זיאד ח'טיב
באמצעות עו"ד ד"ר סלמאן ח'יר

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו רכישת/ החזקת נשק שלא כדין, עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

עובדות כתב האישום ותשובת הנאשם לאישום:

1. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 18.9.2019 במסגרת חיפוש שנערך כדין בבנין דירות בו מתגורר הנאשם בעראבה (להלן - **הבנין**), נמצא כי הנאשם מחזיק ברשותו בגג הבנין שמונה בקבוקי תבערה שהונחו בתוך אדנית מפלסטיק (להלן - **הבקבוקים**).

2. הנאשם כפר במיוחס לו. במסגרת תשובתו לאישום, הנאשם לא כפר בכך כי הוא מתגורר בבנין המדובר או כי על גג הבנין נתפסו 8 בקבוקים בתוך אדנית מפלסטיק, אך טען באמצעות הסגור כי הוא אינו קשור לבקבוקים ולא החזיק בהם. עוד נטען כי רק 3 מתוך 8 הבקבוקים שנתפסו הם בקבוקי תבערה, שכן מז"פ בדק רק 3 בקבוקים ומצא כי הם בקבוקי תבערה, ואילו יתר הבקבוקים לא נבדקו.

הנאשם הוסיף בתשובתו לאישום, כי חלק מדבריו במהלך חקירותיו במשטרה לא נרשמו על ידי החוקר, כגון שהוא נגע באחד הבקבוקים במהלך החיפוש. כמו כן טען הנאשם, נרקמה קנוניה נגדו מצד גורמים אחרים על מנת להפלילו, ומאוחר יותר הבהיר הנאשם כי נרקמה מזימה נגדו בעקבות סירוב בנו לעבוד עם המשטרה כמודיע.

לאור האמור, התיק נקבע לשמיעת הראיות.

דין:

3. במסגרת הדיונים שהתקיימו בפני העידו חלק מעדי התביעה (שהסגור לא ויתר על העדתם), כגון השוטרים שהשתתפו בחיפוש, החוקר שחקר את הנאשם וגבה את הודעותיו, חוקר מז"פ, חוקר נוסף וכן

אשתו הנאשם הגב' שהנאז ובתו הגב' סמאח, והוגשו מסמכים, תצלומים ותקליטורים.

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם עצמו ושלושת בניו, טארק, בסאם ודאוד, וכן אחיו איאד ואחיינו עוביידה, והוגשו תקליטורים המתעדים את בית הנאשם.

4. אקדים ואומר, כי לאחר שמיעת הראיות ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים, אני מוצאת כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח את אשמו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. באותה מידה שוכנעתי לדחות את גרסת הנאשם ועדיו בנוגע לממצאים המסבכים שבתיק.

מובהר בזאת, כי הגעתי לתוצאה זו לאחר שמיעת העדים, בדיקת המסמכים ועיון בכלל התקליטורים שהוגשו לתיק מטעם שני הצדדים, כולל חקירותיו של הנאשם במשטרה.

על מנת להקל על הקורא אציין, כי בבסיס המסקנה אליה הגעתי עומדות שתי ראיות מרכזיות לביסוס האשמה. הראשונה, אמרתיו של הנאשם על גג הבניין בפני צוות החיפוש עת קשר את עצמו לבקבוקים והודה שהם שלו ואמר שאלה נועדו להגנה עצמית כדי לשמור על משפחתו עקב אירוע ירי קודם לעבר רכושם; הראיה השנייה היא טביעות האצבע של הנאשם שהתגלו על אחד הבקבוקים ולגביהן מסר הנאשם הסבר לא מהימן ואין בידי לקבלו.

תוצאת החיפוש:

5. ביום 18.9.2019 בוצע חיפוש בבניין בו מתגורר הנאשם בעראבה עפ"י צו חיפוש שהופנה כנגד הנאשם ובנו טארק. אין מחלוקת בין הצדדים, והדבר אף עולה מהראיות ומהעדויות, כי עם הגעת צוות החיפוש לבניין, הנאשם לא נכח במקום, ורק לאחר שהוזעק טלפונית על ידי בני משפחה הגיע לשם ופתח את דלת הכניסה הראשית לבניין שהייתה נעולה. מדובר בדלת בקומת הקרקע ממנה נכנסים לחדר המדרגות שמובילות לארבע הקומות של הבניין ובהמשך לגג. בסוף גרם המדרגות ישנה דלת נוספת ממנה מגיעים לגג הבניין.

אין חולק גם, כי החיפוש נערך תחילה בדירות של הבניין ולא נמצא דבר. רק לאחר מכן עלה צוות החיפוש אל הגג, כאשר הנאשם מלווה אותם בכל מהלך החיפוש. בחיפוש עצמו השתתפו מפקד הכוח מר דורון פלט והשוטרים איידן אשמוז, מאור דהן ושיר סופר, ואילו יתר כוח המשימה המתין מחוץ לבניין. בחיפוש שנערך בגג, נמצאו אדנית מפלסטיק ובה 8 בקבוקי זכוכית קטנים של שתייה קלה, אשר הייתה מונחת על חלק בנוי דמוי קובייה עליה טיפס השוטר מאור דהן והורידם משם. הבקבוקים הכילו נוזל, שנחשד להיות דלק, והיו אטומות בנייר דבק.

מוסכם גם, כי האדנית והבקבוקים הועברו לבדיקת מז"פ, ובדיקה של 3 מהם העלתה כי מדובר בבקבוקים

שהכילו בנזין, כאשר על אחד הבקבוקים התגלו שתי טביעות אצבע של הנאשם.

אמרות הנאשם במהלך החיפוש:

6. כפי שציינתי מקודם, בחיפוש שנערך בגג השתתף רק חלק מצוות החיפוש, ואלה הם: דורון פלט מפקד הצוות, והשוטרים מאור דהן, איידן אשמוז ושיר סופר.

מדו"חות הפעולה של השוטרים הנ"ל ומעדותם בבית המשפט עולה כי במהלך החיפוש ומיד לאחר מציאת הבקבוקים, הנאשם אישר באוזניהם כי הבקבוקים הם שלו, ורק מאוחר יותר, אך טרם סיום החיפוש, שינה הנאשם את דבריו והכחיש כי הם שלו.

7. מדו"ח הפעולה של השוטר מאור דהן (ת/30) ומעדותו בבית המשפט עולה כי בחיפוש שנערך בגג הבניין הוא טיפס על מעין קובייה בנויה על הגג המהווה ככל הנראה המשך של חדר המדרגות, ושם מצא את הבקבוקים כשהם מונחים בתוך אדנית. מיד עם מציאתם שאל את הנאשם שעמד לידו 'של מי זה?' והלה ענה שהם שלו והוא הכין אותם כדי לשמור על הבית שלו כי ירו עליהם בעבר.

השוטר דהן הוסיף בעדותו כי זמן קצר לאחר מכן, ועדיין במהלך החיפוש, הנאשם שינה גרסה וטען כי הבקבוקים לא שלו והוא לא יודע למי הם שייכים או מי הכין אותם. לאור כך ערך דו"ח נוסף (ת/31) שתיעד את דבריו המאוחרים של הנאשם.

השוטר דהן נשאל בעדותו מדוע לא רשם מלכתחילה בדו"ח הראשון שלו מיום החיפוש (ת/30) את השינוי בגרסת הנאשם, ומדוע תועד השינוי רק בדו"ח שנערך 5 ימים לאחר החיפוש (ת/31), והוא השיב כי בשל להט התפיסה הדברים לא נרשמו, אך נזכר בהם מאוחר יותר ולכן רשם דו"ח משלים.

8. מפקד הצוות, השוטר דורון פלט, מסר בדו"ח הפעולה שלו (ת/1) ובעדותו בבית המשפט כי הזהיר את הנאשם בתחילת החיפוש כי כל מה שיאמר עלול לשמש כראיה נגדו בבית המשפט. לאחר מכן ועם גילוי הבקבוקים על הגג שמע את השוטר דהן שואל את הנאשם 'מה זה?' והנאשם השיב בנוכחות כל השוטרים שהיו על הגג שהם שלו שכן המטרה לא מגנה עליהם ולכן הוא מגן על המשפחה שלו כי הם מאוימים. למשמע הדברים שאל שוב את הנאשם למי שייכים הבקבוקים והנאשם השיב כי הם שלו. רק מאוחר יותר חזר בו הנאשם וטען כי הם לא שלו.

9. שוטר נוסף ששמע את אמרתו של הנאשם הוא השוטר איידן אשמוז, שמסר בעדותו בבית המשפט ובדו"ח הפעולה שערך (ת/8), כי ראה את השוטר מאור דהן תופס בגג הבניין בקבוקים החשודים כבקבוקי תבערה ומיד שואל את הנאשם אם הם שייכים לו, והנאשם השיב לו שכן ושכל מה שעל הגג שייך לו ואחרי כמה דקות הוא שינה את דעתו ואמר שהם לא שייכים לו.

10. השוטרת שיר סופר אף היא אישרה את מהלך הדברים, ואישרה בדו"ח הפעולה שלה (ת/14) ובעדותה בבית המשפט, כי בזמן החיפוש שנעשה על הגג בו נטלה חלק, השוטר מאור דהן מצא בקבוקים הנחזים להיות בקבוקי תבערה ושאל של מי זה ומה זה עושה פה, והנאשם אמר שהם שלו, וכי הוא עושה את העבודה במקום המשטרה ומגן על עצמו. השוטרת סופר הוסיפה, כי לאחר מכן גם מפקד הצוות פלט שאל את הנאשם אם זה שלו והנאשם ענה בחיוב ואמר שזה נועד להגנה עצמית.

11. לעומת כך, הנאשם הכחיש בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט כי הודה שהבקבוקים הם שלו והכחיש את האמירות המיוחסות לו בדבר החזקת הבקבוקים במטרה להגן על משפחתו ועל ביתו.

יחד עם זאת, בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט אישר הנאשם כי אמר לשוטרים במהלך החיפוש כי המשטרה אינה ממלאת את תפקידה בלהגן עליהם ובמקום לשמור עליהם מפני ירי שמבוצע לעברם הם מנסים לתפור להם תיק. הנאשם אישר גם כי מפקד הצוות ('הקצין') לקח אותו הצידה ושאל אותו שוב אם זה שלו, וענה לו בשלילה.

12. אחיו של הנאשם, מר איאד ח'טיב שהעיד כעד הגנה, ביקש לתמוך בגרסת הנאשם ומסר בעדותו בבית המשפט כי שמע את הנאשם אומר לשוטרים על הגג שהבקבוקים לא שלו וכי על המשטרה לחפש את אלה שזורים עליו במקום לתפור לו תיקים. איאד הוסיף, כי ראה את מפקד הצוות שואל את הנאשם אם הבקבוקים הם שלו, והנאשם ענה לו בשלילה.

13. עוביידה מסר תיאור לזה שמסר אביו איאד וציין כי כל אחד מהשוטרים שהיו על הגג, שני שוטרים ושוטרת, לקחו את הנאשם הצדה ודברו עמו. עוביידה הוסיף כי שמע את הנאשם אומר להם שהבית שלו אך הבקבוקים לא שלו, ובמקום שיחפשו מי יורה עליהם הם תופרים לו תיק.

14. גם אשתו של הנאשם הגב' שהנאז ח'טיב, ובתו של הנאשם הגב' סמאח ח'טיב - שהעידו כעדות תביעה - ביקשו לתמוך בגרסת הנאשם. הבת סמאח, שהוכרזה במהלך הדיון כעדה עוינת, מסרה בעדותה בבית המשפט כי היא מתגוררת יחד עם הוריה, וכי ביום החיפוש שהתה בבית אך לא נטלה חלק בחיפוש. אולם, בזמן שהשוטרים ירדו מהגג כשהבקבוקים בידיהם שמעה אותם אומרים "תגידו מה שאמר דהן" (הכוונה לשוטר דהן - ג'.ט.). לדבריה, על אף שאינה דוברת עברית טובה היא שמעה את המשפט האמור שאמרו השוטרים בזמן שירדו מהגג.

האישה, הגב' שהנאז, מסרה בעדותה בבית המשפט כי אינה בקיאה בשפה העברית וכי לא השתתפה בחיפוש. אולם בזמן שהשוטרים ירדו מהגג שמעה אותם מתלחשים ואומרים "דהן" ומשהבחינו בה, שאלו אותה אם היא מבינה עברית ומשענתה להם בשלילה אמרו לה "לכי מפה".

15. לאחר שהתרשמתי מכלל העדים ומהנימוקים שאפרט בהמשך, שוכנעתי להעדיף את גרסת השוטרים ולדחות את גרסת הנאשם ובני משפחתו, ואנמק: ראשית, לא הוכח בפניי כי לשוטרים היה אינטרס

כלשהו להעליל על הנאשם או להמציא גרסה שעלולה להפלילו. בנוסף לכך, לא הוכח כי השוטרים תיאמו גרסאות ביניהם במטרה להפליל את הנאשם. לעניין זה אשוב להזכיר, כי לא פחות מארבעה שוטרים שמעו את אמרתו של הנאשם שקשר את עצמו לבקבוקים ואישר כי אלה נועדו להגנה עצמית, ועדותם מקובלת עלי בהיותה אמינה.

דווקא העובדה כי השוטרים תיעדו בדו"חות הפעולה שלהם את חזרת הנאשם מאמרתו כי הבקבוקים הם שלו, תומכת במסקנתי כי לא היה כל ניסיון מצדם להפליל את הנאשם או לייחס לו אמרה שלא אמר.

16. זאת ועוד, השוטרים הבהירו בעדותם כי לא זו בלבד שהנאשם אמר להם במהלך החיפוש כי הבקבוקים הם שלו, אלא שהסביר להם מדוע החזיק בהם עת אמר להם כי משפחתו הייתה קורבן למעשי ירי בעבר וכי להערכתו המשטרה אינה עושה די כדי להגן עליהם. נתון זה מתברר כנכון, וגם הנאשם עצמו אישר בעדותו בבית המשפט ובחקירתו במשטרה כי אמר זאת לשוטרים בחיפוש. העובדה כי הנאשם מאשר חלק מהדברים שהשוטרים טוענים כי אמר להם, תומכת במהימנות גרסת השוטרים לגבי כל הדברים המיוחסים לו ולא רק חלקם.

ויודגש, לא נטען וממילא לא הוכח כי השוטרים שהשתתפו בחיפוש ידעו מבעוד מועד כי הנאשם או מי מבני משפחתו היו קורבן למעשי ירי או אלימות בעבר, ולכן כפי שאין לפקפק בדברים ששמעו מהנאשם בעניין זה, אין לפקפק ביתר הדברים ששמעו ממנו עת אישר בפניהם כי הבקבוקים הם שלו.

17. בסיכומים מטעמו הפנה הסנגור לסתירות ופערות בגרסאות של השוטרים שהשתתפו בחיפוש על הגג לגבי זהות הנוכחים במקום, לרבות ובפרט זהות העדים בחיפוש ונוכחות בני משפחה נוספים מטעם הנאשם, וכן לאי התאמה בחילופי הדברים שהיו בין הנאשם לבין השוטר דהן בעת גילוי הבקבוקים.

בחנתי את השגותיו של הסנגור בנדון ולא מצאתי בהן ממש. כך למשל, קיים אומנם דו"ח חיפוש אחד שבנוסף לשמו של השוטר אשמוז נכללו בו שמותיהם של שוטרים אחרים שלא העידו בפניי (ת/10), אולם דו"ח זה מתייחס לחלק אחר מהפעילות שנעשתה בשטח, ואילו לגבי החיפוש שבמהלכו נתפסו הבקבוקים נערך דו"ח חיפוש אחר (ת/6) ובו צוינו שמותיהם של ארבעת השוטרים ששמותיהם פורטו בראש הפרק.

אשר לעובדה כי ארבעת השוטרים שהשתתפו בחיפוש בגג לא זכרו בוודאות במהלך עדותם זהות ומספר כל הנוכחים במקום, בין אם מחבריהם השוטרים ובין אם מבני משפחת הנאשם - גם לכך אין לייחס חשיבות מיוחדת, שכן עדותם נשמעה מספר חודשים לאחר ביצוע החיפוש ואין לצפות מהם לזכור את כל מהלך הדברים באופן מדויק. בכל מקרה לא מצאתי כי יש בדבר כדי להשפיע על מהימנות גרסתם. מעבר לנדרש אוסיף, כי דווקא אי דיוקים אלה מלמדים כי ארבעת השוטרים לא ניסו לתאם גרסאות ביניהם טרם הדיון.

כך הוא הדבר ביחס לאי דיוקים שעלו מתיאוריהם לגבי נוסח הדברים הקשור לאמרתו של הנאשם כי הבקבוקים

הם שלו. הפערים עליהם הצביע הסנגור בסיכומים לגבי הנוסח המדויק של נוסח הפניה לנאשם בקשר לבקבוקים ותשובתו בנדון, הם זניחים ובכל מקרה מכל התשובות של השוטרים עולה כי הנאשם נשאל למי שייכים הבקבוקים והנאשם אישר בהתחלה כי הם שלו.

18. אשר לגרסת ההגנה - הנאשם ויתר העדים מבני משפחתו אשר הכחישו כי הנאשם קשר את עצמו לבקבוקים מיד לאחר מציאתם. עדותם אינה מקובלת עלי בהיותה לא אמינה מכמה סיבות. הנאשם עומת בחקירתו במשטרה עם הדברים שמסרו השוטרים בדו"חות הפעולה שלהם לפיהם הודה בפניהם כי הבקבוקים הם שלו ועל אף שהכחיש את הדברים לא העלה בחקירותיו כי השוטרים מנסים להעליל עליו, לתפור לו תיק או להמציא גרסה יש מאין.

19. אעצור כאן כדי להעיר, כי הסנגור הטיח בחוקר פואז חדאם אשר חקר את הנאשם, כי הנאשם לא הסתפק בכך שאמר לו כי הדברים שהשוטרים מייחסים לו אינם נכונים, אלא שאמר בחקירתו דברים נוספים (עמ' 35 לפרוטוקול ישיבת 3.3.2020) שלא תועדו בהודעתו. כפי שציינתי מקודם, שמעתי בעצמי את כל חקירותיו המוקלטות של הנאשם, ואכן הנאשם אמר לחוקר דברים שלא נרשמו בהודעתו, כאשר התבקש להגיב בשורות 62-63 להודעתו הראשונה (ת/16) לדברי השוטרים כי אמר להם שהבקבוקים הם שלו ונועדו כדי להגן על משפחתו, והשיב לחוקר שזה לא נכון. בהקלטה נשמע הנאשם אומר שהדברים לא נכונים וגם כי השוטרים "ערבבו" כנראה את הדברים שלו לגבי הצורך להגן על משפחתו לבין תפיסת הבקבוקים. אולם דבריו של הנאשם שנשמטו מההודעה הכתובה אין בהם כדי לתרום ממש להגנת הנאשם או לבירור המחלוקת, שכן בין כה וכה הנאשם הכחיש בכמה הזדמנויות כי קשר את עצמו לבקבוקים או כי אמר למי מהשוטרים שבקבוקים הם שלו.

20. אחיו של הנאשם מר איאד ובנו מר עובידה (אחינו של הנאשם) הכחישו בעדותם בבית המשפט כי הנאשם הודה במהלך החיפוש שהבקבוקים הם שלו והוסיפו כי הנאשם אמר לשוטרים באותו מעמד כי מנסים 'לתפור' לו תיק. אלא שאפילו הנאשם עצמו לא טען, לא בחקירותיו במשטרה כי אמר לשוטרים במעמד החיפוש כי מיהו מנסה 'לתפור' לו תיק.

21. גם הנימוקים שהביאו אותי לדחות את גרסת הנאשם ובני משפחתו (אלה שנכחו לטענתם על הגג) בכל הנוגע להימצאות טביעות אצבע שלו על אחד הבקבוקים, הובילו אותי שלא לקבל את גרסתם בכל הקשור לאמרתו של הנאשם בפני השוטרים. רוצה לומר, כי חוסר האמינות וחוסר המהימנות של גרסתם בקשר להימצאות טביעות האצבע של הנאשם על אחד הבקבוקים, השליך גם על אמינות ומהימנות גרסתם בקשר לחילופי הדברים שהיו בין הנאשם לבין השוטרים.

22. אשר לגרסתן של האשה והבת (הגב' שהנאז והגב' סמאח), כי שמעו את השוטרים אומרים 'דהן' ו-'תגידו מה שאמר דהן' - מדובר בגרסה שמשמעת ממנה ניסיון לתיאום גרסאות בין השוטרים שהשתתפו בחיפוש מיד לאחר מציאת הבקבוקים. גרסה זו דינה להידחות מן הטעם הפשוט כי מדובר בגרסה כבושה שלא עלתה בהודעותיהן במשטרה וזכרה בא לראשונה רק בבית המשפט. כך למשל, הבת

סמאח שהודעתה במשטרה הוגשה לתיק (ת/34), אינה מזכירה כלל אמירה כזו לגבי השוטר דהן, אלא מוסרת כי בתום החיפוש שמעה את השוטרים שירדו מהגג אומרים כי מצאו בקבוקי תבערה.

ערה אני לכך כי השתיים העלו בעדותן בפניי טענות שונות לגבי אופן גביית הודעותיהן במשטרה, כגון שהאישה כלל לא חתמה עליה או כי הבת חתמה מבלי לקרוא את ההודעה, וכשהיא תחת לחץ ואיומים מצד השוטרים, ברם טענות אלו לא הוכחו. ממילא החוקר שגבה את הודעתה של הבת סמאח, החוקר פואז חדאם שהעיד במשפט, לא נשאל ולו שאלה אחת בקשר לחקירתן של השתיים.

כך או כך, השוטרים שהשתתפו בחיפוש לא נחקרו כלל בנקודה זו ולא הוטח בפניהם בחקירה הנגדית את המשפט שהבת סמאח מייחסת להם.

23. על יסוד המפורט לעיל, אני מקבלת את גרסת השוטרים כי הנאשם התוודה בפניהם כי הבקבוקים הם שלו, ודוחה את גרסת הנאשם ובני משפחתו בנדון.

24. לא אסיים פרק זה מבלי להעיר, כי אפילו אם הייתי מקבלת את גרסת הנאשם כי לא התוודה בפני השוטרים כי הבקבוקים הם שלו, הרי שדי בטיעות האצבע שלו על אחד הבקבוקים כדי להרשעו - ועל כך ארחיב בפרק הבא.

טביעות האצבע:

25. הראיה השנייה והמרכזית בתיק הינה טביעות האצבע של הנאשם.

מדובר בשתי טביעות אצבע של הנאשם שהתגלו על אחד הבקבוקים (ת/11, ת/41, ת/42).

לעניין זה העיד חוקר הזירה מר עמיד עראידה אשר קבל את האדנית ובה שמונת הבקבוקים, כי בדק את כל המוצגים בבדיקת טביעת אצבע (הבקבוקים, סרט ההדבקה והאדנית), וגילה שתי טביעות אצבע של הנאשם על אחד הבקבוקים. כמו כן, הוא דגם את הנוזל ב-3 בקבוקים ומצא כי הנוזל בהם הוא בנזין.

אגב כך אוסיף, כי במעבדת הזיהוי נבדקו טביעות אצבע על המוצגים של מעורבים פוטנציאליים נוספים ולא רק של הנאשם (ת/41), אולם הזיהוי שהתקבל הוא רק לטביעות האצבע של הנאשם.

26. כזכור, בתשובתו לכתב האישום הנאשם אישר כי נגע באחד הבקבוקים במהלך החיפוש וטען כי אמר זאת לשוטר חדאם אשר חקר אותו במשטרה אך דבריו לא נרשמו. לגרסת הנאשם, מדובר בנגיעה אקראית שהייתה בזמן החיפוש על הגג כאשר תהה לגבי מהותם של הבקבוקים שנמצאו. הנאשם הדגים

במהלך עדותו בבית המשפט את האופן בו נעשתה הנגיעה, כנגיעה בארבע אצבעות של כף ידו (ללא האגודל) בדומה לתנועת דחיפה באמצעות החלק הפנימי של אצבעות כף היד.

27. לאחר שבחנתי את מכלול העדויות, שוכנעתי לדחות את הסברו האמור של הנאשם.

ההודעות הרלוונטיות לענייננו הן ההודעה הראשונה וההודעה השלישית (ת/16, ת/18), בהן נרשם מפי הנאשם כי לא נגע בבקבוקים, ואילו בהודעתו השלישית הוסיף וטען כי נגע רק במיכל הפלסטיק (האדנית).

לאור הגרסה שמתועדת בהודעותיו של הנאשם אשר הכחיש כל מגע בבקבוקים, טוענת המאשימה כי טביעות האצבע של הנאשם על אחד הבקבוקים היא ראיה מרשיעה בהיותה קושרת בין הנאשם לבין הבקבוקים.

לעומת זאת טוען הסנגור, כי כבר בחקירתו הראשונה במשטרה אישר הנאשם כי נגע בבקבוקים בזמן החיפוש וחזר על גרסה זו גם מאוחר יותר, אולם החוקר חדאם אשר חקר אותו לא תיעד תשובה זו בהודעות שנגבו ממנו, ומאחר שלא ניתנה לנאשם הזדמנות לקרוא את הודעותיו טרם חתימתו עליהן לא התאפשר לו לדעת מה נרשם בהן ומה לא.

28. לאור טענת הסנגור כי תוכן ההודעות אינו משקף את מלוא דבריו של הנאשם בחקירה, צפיתי בתקליטורי החקירה בעצמי. ואכן, בחקירתו הראשונה (תקליטור החקירה ת/22), הנאשם נשאל על ידי החוקר אם נגע בבקבוקים (בקטע המתואר בשורות 55-56 להודעה ת/16), והנאשם מתלבט ומשיב שאולי נגע 'בדבר הזה' תוך שהסתכל על האדנית והבקבוקים שהיו מונחים על רצפת חדר החקירות (הדברים נאמרים בשפה הערבית), אולם לאחר מכן הנאשם משיב בוודאות כי לא נגע בהם.

צודק אם כן הסנגור בכך כי ההודעה הראשונה לא שיקפה מילה במילה את דבריו של הנאשם. יחד עם זאת, אין להתעלם מכך כי הקטע שהושמט התייחס להתלבטות של הנאשם לגבי אפשרות הנגיעה הגם שלא ברור במה, אך מנוסח הדברים ניתן להתרשם כי בהזכירו את 'הדבר הזה' הכוונה היא לאדנית, גרסה עליה חזר מאוחר יותר בחקירתו השלישית כאשר אישר כי ייתכן ונגע 'בפלסטיק'.

יחד עם זאת, גם כאשר גילה הנאשם תשובה מהוססת בחקירתו הראשונה לגבי אפשרות הנגיעה במוצגים, הוא שב ואישר בצורה נחרצת כי לא נגע בדבר, וזו הייתה התשובה אותה רשם החוקר.

29. בכל אופן, אם עסקין בדברים שנאמרו על ידי הנאשם לחוקר והושמטו מהודעותיו במשטרה, לא אוכל להתעלם מדברים אחרים שהושמטו, שאינם לטובת הנאשם. מדובר בקטע בו מטיח החוקר בנאשם (בשורה 116 ואילך להודעה הראשונה ת/16) כי הבקבוקים הם שלו, ובהודעה נרשם מפי הנאשם רק "לא יודע כלום על הבקתבים" (בקבוקי התבערה- ג'ט.), בעוד שבפועל נשמע הנאשם אומר לחוקר

(בערבית) שהוא "לא יודע כלום על הבקבוקים ושהוא יכול לעשות לו בדיקת טביעות אצבע!"

ומכאן, שגם אם גילה הנאשם בתחילת החקירה הראשונה התלבטות מסוימת לגבי אפשרות הנגיעה במוצגים - כשהכוונה היא לבקבוקים ולאדנית - הרי שברור כי דבריו הנ"ל, בהם הזמין את החוקר לבצע בדיקת טביעות אצבע, תומכים ומחזקים את תשובתו הנחרצת לחוקר כי לא נגע בבקבוקים.

30. גם ההודעה השלישית של הנאשם במשטרה (ת/18) אין בה כדי לסייע לו. בעמוד האחרון של ההודעה (שורה 95 ואילך) מטיח החוקר בנאשם כי על אף שמסר בהודעתו הראשונה שלא נגע בבקבוקים התגלו בינתיים טביעות אצבע שלו על אחד הבקבוקים. התשובה שנרשמה מפי הנאשם הייתה "אני רק נגעתי בפלסטיק (האדנית - ג'.ט.) בזמן שהשוטר הראה לי אותם ואני עשיתי לו ביד זה לא שלי".

לאור הטענה כי החוקר לא רשם בהודעה את מלוא גרסת הנאשם צפיתי גם בתקליטור החקירה השלישית של הנאשם במשטרה (תקליטור החקירה ת/24). ואכן, מצפייה בתקליטור ניתן להתרשם כי חלק מהדברים שאמר הנאשם לא נרשמו בהודעה. אולם גם הפעם אני מוצאת כי הדברים אינם כצעתה וכי אין ממש בהשגות ההגנה לעניין הדברים שנאמרו בחקירה והושמטו מההודעה.

31. אסביר - במענה לשאלת החוקר מהי תגובתו לעובדה כי בחקירתו הראשונה אמר שלא נגע בבקבוקים נרשם בשורה 96 להודעה השלישית "אני רק נגעתי בפלסטיק בזמן שהשוטר הראה לי אותם ואני עשיתי לו ביד זה לא שלי", בעוד שהנאשם נשמע אומר לחוקר "אני רק נגעתי בפלסטיק ואולי גם בבקבוק ואולי לא בזמן שהשוטר הראה לי אותם ואני עשיתי לו ביד זה לא שלי" (ההדגשה מבטאת את הדברים שהושמטו מההודעה - ג'.ט.), ובה בעת נראה הנאשם כשהוא מדגיש לחוקר את האופן בו ביצע הנגיעה בדומה לתיאור שמסר בעדותו בבית המשפט (תנועת דחיפה עם החלק הפנימי של 4 אצבעות כף היד, ללא האגודל).

יחד עם זאת, במהלך החקירה הנאשם שב ומכחיש את הנגיעה בבקבוקים ומאשר רק כי נגע באדנית ('פלסטיק'). כך למשל, כאשר מוטח בנאשם (בשורה 67 להודעה השלישית) שטביעות אצבע שלו התגלו על הבקבוקים, הנאשם אומר בתיעוד המוקלט שזה לא נכון, שהוא לא נגע בהם אלא נגע בפלסטיק (האדנית), ואפילו טורח להדגים את הנגיעה שהייתה עם שתי ידיים בתנועת אחיזה בחלק התחתון של האדנית והרמתה כלפי מעלה!

רגעים ספורים לאחר מכן, כאשר החוקר מציג לנאשם את הבקבוק עם סימני גילוי טביעות האצבע עליו, הנאשם מכחיש את הנגיעה ואומר "לא נגעתי", ללא כל הסתייגות (שורה 86 להודעה השלישית).

בהמשך, מטיח החוקר בנאשם כי טביעות אצבע שלו התגלו בשני מקומות על אחד הבקבוקים (בשורות 99-100 להודעה השלישית), ובתשובתו נרשם "אמרתי לך את זה אני נגעתי בפלסטיק" בעוד שבפועל תשובתו של הנאשם הייתה אפילו נחרצת עוד יותר עת השיב לחוקר "לא נגעתי אמרתי לך את זה אני נגעתי בפלסטיק"

(ההדגשה מבטאת את הדברים שהושמטו מההודעה - ג'.ט.).

32. יוצא אפוא, כי על אף שהנאשם העלה בחקירותיו ספקולציה מהוססת לגבי אפשרות המגע שלו בבקבוקים, הוא דאג מיד לאחר מכן להכחיש כל מגע כזה ולהבהיר בצורה ברורה ועקבית כי לא נגע כלל בבקבוקים.

מעבר לכך, הנאשם חזר על כך בחקירותיו במשטרה כי נגע באדנית בתנועת אחיזה והרמה עם שתי הידיים, כפי שתואר לעיל. אלא שעל האדנית לא התגלו כל טביעות אצבע שלו - ללמדנו, כי כל גרסת הנאשם לגבי מגע כלשהו במוצגים היא גרסה שקרית שאין לקבלה.

33. סוגיה נוספת שיש לתת עליה את הדעת מתייחסת לתיאור שמסרו הנאשם והעדים מטעמו לגבי הצורה בה התבצעה הנגיעה.

אפתח בתיאור שמסר הנאשם. הנאשם תיאר בעדותו בבית המשפט הכיצד נגע לטענתו באחד הבקבוקים. כפי שצוין מקודם, מדובר בנגיעה בארבע אצבעות כף ידו (ללא האגודל) בדומה לתנועת דחיפה באמצעות החלק הפנימי של אצבעות כף היד. תנועה דומה הדגים הנאשם לחוקר בעת חקירתו במשטרה ביותר מהזדמנות אחת.

אלא שהתיאור שמסר הנאשם אינו מתיישב עם הממצאים שהתגלו, ובמה הדברים אמורים? על הבקבוק התגלו כאמור שתי טביעות אצבע, ולצורך הדיון נכונה אני להניח לטובת הנאשם - על אף שהדבר לא נטען - כי תנועה זו הביאה למגע של שתי אצבעות בלבד עם הבקבוק, ולא עם כל ארבע האצבעות. אלא שגם אז אין בתנועה זו כדי להתיישב עם הממצאים שהתגלו על הבקבוק. מהתמונה שצורפה לדו"ח המסכם של מז"פ (ת/11) רואים כי טביעת אצבע אחת התגלתה באמצע צוואר הבקבוק, ואילו השנייה התגלתה על הבקבוק עצמו, באמצע החלק הרחב שמתחת לצוואר הבקבוק. מיקום טביעות האצבע, בדגש על המרחק הניכר ביניהן לגובה ושלל על אותו ציר אנכי, אינו יכול להתיישב עם התנועה שהנאשם תיאר, שכן אז הייתי מצפה לגלות את טביעות האצבע בצמוד יחסית אחת לשנייה ובערך על אותו קו מאוזן.

די בכך כדי לדחות את גרסת הנאשם לגבי האופן בו נגע לטענתו בבקבוק. ויודגש, מסקנה זו אינה גורעת ממסקנתי הקודמת לפיה הנאשם הכחיש בחקירותיו במשטרה כי נגע בבקבוקים. שתי מסקנות אלו הביאו אותי לדחות את ההסבר שמסר הנאשם בבית המשפט לגבי הימצאות טביעות האצבע שלו על אחד הבקבוקים.

34. אשר לתיאור שמסרו עדי ההגנה לגבי המגע כביכול של הנאשם בבקבוקים - שלושה עדים העידו בקשר למגע האמור: איאד אחיו של הנאשם, עוביידה אחיינו של הנאשם, ודאוד בנו של הנאשם.

האח איאד מסר בעדותו כי היה נוכח על הגג וראה שהנאשם נוגע בבקבוקים. איאד תיאר תפיסה של הנאשם

בבקבוק, בדומה לתנועת אחיזה. תיאור זה לא מתיישב כהוא זה עם התיאור של הנאשם (שתיאר דחיפה קלה עם אצבעותיו).

יתר העדים, עוביידה ודאוד, טענו גם הם כי הנאשם נגע רק בבקבוק, אך התיאור שלהם לא נרשם לפרוטוקול. יחד עם זאת, ברור היה מתוכן הדברים כי התיאור של עוביידה לא מתיישב עם ממצאי המז"פ. בנוסף, עוביידה הכחיש בעדותו כי הנאשם נגע באדנית - בניגוד לגרסת הנאשם במשטרה, שם טען הנאשם כי נגע באדנית ואפילו הדגים תנועת הרמה שלה עם שתי הידיים.

אשר לעדותו של דאוד הבן - עד זה היה כה נרגש, לחוץ ומהוסס במהלך עדותו, עד שאין בידי לבסס כל ממצא על עדותו.

לפיכך, , אין בידי לקבל את גרסת עדי ההגנה בנדון.

35. על כל אלה יש להוסיף, כי שניים מתוך ארבעת השוטרים שהשתתפו בחיפוש בגג, מפקד הצוות דורון פלט והשוטרת שיר סופר, לא נשאלו כלל בחקירתם הנגדית אם היה מגע כלשהו בין הנאשם לבין המוצגים (האדנית והבקבוקים), ואילו השוטר איידן אשמוז נשאל רק אם ראה את הנאשם נוגע באדנית (עמ' 17 שורה 13 לפרוטוקול ישיבת 2.2.2020), ועל כך ענה בשלילה, ומבלי שנשאל על מגע כלשהו עם הבקבוקים. גם השוטר מאור דהן נשאל על מגע במוצגים על ידי מי מהנוכחים על הגג (עמ' 45 שורה 32 ועמ' 46 שורה 1 לפרוטוקול ישיבת 17.5.2020), והלה השיב כי באותו שלב הנאשם שוחח עם מפקד הצוות, ומעבר לכך אינו זוכר.

מהאמור עולה כי השוטרים שהשתתפו בחיפוש בגג לא נשאלו בצורה ישירה ומפורשת על מגע של הנאשם במוצגים ולא הוטח בהם כי הנאשם טוען להגנתו כי נגע באחד הבקבוקים. ברור שנתון זה מצטרף ליתר הממצאים הסותרים עליהם הצבעתי לעיל ומחליש אף הוא את גרסת הנאשם.

36. סיכומי של דבר, מכל אחד מהנימוקים שפורטו, לא כל שכן במשקלם המצטבר, אני דוחה את גרסת הנאשם ועדיו לגבי המגע שלו באחד הבקבוקים במהלך החיפוש. מכלל הראיות עולה כי הנאשם לא נגע במוצגים במהלך החיפוש, ולכן אני דוחה את הסברו לגבי גילוי ממצאי טביעות אצבע על אחד מהם בהיותו לא מהימן.

משקלה הראייתית של טביעת האצבע:

37. מקודם עמדתי על כך כי לחובת הנאשם עומדות שתי ראיות מפלילות, הראשונה היא אמרתו לשוטרים במהלך החיפוש כי הבקבוקים הם שלו וכי אלה נועדו כדי להגן על משפחתו עקב ירי קודם שבוצע לעברם, והשנייה היא גילוי טביעות אצבע שלו על אחד הבקבוקים.

הוספתי וצינתי, כי אף אם הייתי מתעלמת לרגע מאמרתו המפלילה של הנאשם במהלך החיפוש, הרי שדי בטביעות האצבע שלו כדי לבסס את אשמתו בתיק.

38. כידוע, טביעת האצבע משמשת ראיה מספקת להימצאותו של בעליה ב'מקום' שבו היא נמצאה ול'מגע' שקיים בעליה עם החפץ שעליו היא התגלתה (קדמי", **על הראיות**, תש"ע-2009, חלק שלישי, בעמ' 1245). כמו כן, מציאת טביעת אצבע בזירת העבירה או על גבי חפץ שבו נעברה עבירה, שלא ניתן לגבי הימצאותה שם הסבר תמים וסביר, היא ראיה שמשקלה רב ויש בה כדי לבסס הרשעה אף אם מדובר בראיה יחידה (בש"פ 10028/03 **אלקריף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(2) 577, 580).

כך נקבע בפסיקה, כי הימצאותה של טביעת אצבע על חפץ ששימש לביצוע עבירה מטילה על הנאשם חובה לתן הסבר המיישב את הממצא עם חפותו או עם קיום ספק סביר באשמתו. לפיכך, אם הנאשם בעדותו במשפט נמנע ממתן הסבר, או אם ההסבר שנתן נדחה כבלתי מהימן, יוכל בית המשפט להרשיעו על יסוד טביעת האצבע, אף אם זו הראיה היחידה (ע"פ 2998/91 **מנינג ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד מז(1) 573).

39. בפרק הקודם הרחבתי אודות חוסר אמינות הנאשם ועדיו לגבי ההסבר שניתן להימצאות טביעות אצבע שלו על אחד הבקבוקים (ולגבי נושאים אחרים שהיו במחלוקת), ולכן ההסבר נדחה על ידי כבלתי מהימן, ואיני רואה צורך לחזור על הדברים.

משדחיתי את הסברו של הנאשם לממצא הברור שעומד לחובתו, אני מוצאת כי די בטביעות האצבע כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

השנות ההגנה לעניין חקירת הנאשם:

40. הסנגור העלה מספר טענות לגבי האופן בו התנהלה חקירת הנאשם במשטרה, כגון שהודעותיו לא שיקפו את תוכן החקירה, כי לא התאפשר לנאשם לקרוא את הודעותיו טרם החתימה עליהן, וכי החקירה התנהלה תחת לחץ ואיומים.

41. כאמור, צפיתי בעצמי בהקלטות המתעדות את חקירת הנאשם, והצבעתי על אי דיוקים והשמטות מסוימות בין ההודעות הכתובות לבין הדברים שהנאשם מסר לחוקר במהלך החקירה. כפי שצינתי כבר, לא היה בכוחם של פערים אלה כדי להשפיע על הגנת הנאשם, לאור כך שהנאשם חזר וטען כי לא נגע בבקבוקים וכי נגע רק באדנית (שעליה לא נמצאו כל טביעות אצבע).

ההקלטות אומנם לא מתעדות את השלב בו הנאשם חותם על הודעותיו - וכאן אמליץ לגורמי החקירה להקפיד על תיעוד מלא של מהלך החקירה שמסתיימת עם חתימת החשוד על ההודעה - ברם, ניתן היה לראות בבירור כי כל ההקלדה של ההודעות, בין בשאלות של החוקר ובין בתשובות של הנאשם, נעשתה תוך הקראת ההקלדה

בקול רם על ידי החוקר באופן שאפשר לנאשם לעקוב ולשמע בבירור מה נרשם.

רוצה לומר, כי הנאשם היה מודע לכל מה שנרשם בהודעותיו, ואפילו תיקן לעתים את החוקר לגבי דברים מסוימים שנרשמו, והסתכל לעתים על צג המחשב על מנת לעמוד מקרוב על מה שנרשם. גם הפסקת ההקלטה נעשתה רק לאחר סיום השאלות של החוקר ולאחר שהתאפשר לנאשם להוסיף על הדברים שנשאל עליהם, והנאשם בחר שלא לעשות כן.

לפיכך, גם אם אניח כי הנאשם חתם על ההודעות מבלי לקרוא אותן - ואיני קובעת שכך היה - הרי שהנאשם היה מודע היטב לתוכן טרם החתימה עליהן, ובכל מקרה ההודעות משקפות את גרסתו לאורך כל החקירה.

42. בהתייחס לטענת ההגנה לגבי הפעלת לחץ והפחדה על הנאשם במהלך החקירה - טענה זו כמו קודמתה דינה להידחות. הגם שהחוקר גילה לעתים קוצר רוח כלפי הנאשם שהתבטאו בהרמת קול וצעקות, לא ראיתי כי החוקר נהג באופן שעלול היה לפגום בחקירה. נהפוך הוא, החוקר גילה לרוב סבלנות כלפי הנאשם, נתן לו לשחות מים ואף הפסיק את החקירה השלישית והציע לנאשם לנוח (הדבר נאמר לו בערבית) נוכח התקף השיעול שתפס את הנאשם.

בנוסף לכך, החקירות התנהלו בשפה העברית ובשפה הערבית לסירוגין, והחוקר דאג לכך כי הנאשם יבין את השאלות בערבית ודאג לתרגם לו אותן לפי הצורך.

ואם לא די בכך הרי שהנאשם נראה רגוע בחקירותיו, לעתים מחייך, וכמי ששומר על קור רוח.

43. לפיכך, אני דוחה את טענות ההגנה לגבי הפחדות או איומים במהלך החקירה.

44. באותה מידה, אני דוחה את טענות ההגנה כי חילופי דברים מהותיים בין הנאשם לשוטרים בהם נתקל מחוץ לחדר החקירות לא נרשמו ולא תועדו. הנאשם ידע היטב לברור את תשובותיו במהלך החקירה, ועל אף שניתנה לו הזדמנות להוסיף על מה שאמר בחקירה, בחר שלא לעשות כן.

חזקת המקום וטענת ההגנה לגבי העללת שווא:

45. הנאשם אישר בחקירותיו ובעדותו בבית המשפט כי הבניין בן ארבע הקומות שהוא מתגורר בו שייך לו, כאשר שתי הקומות הראשונות משמשות אותו ואת אשתו ובתו, ואילו שני בניו מתגוררים בקומה השלישית והרביעית בהתאמה.

46. סעיף 144(ד) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 קובע כי "מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום

כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר". מאחר שאין חולק כי הנאשם מחזיק בבניין, גם אם לא באופן בלעדי, עליו הנטל להוכיח כי לא החזיק בבקבוקי התבערה שהתגלו על הגג.

בחינה של מכלול הראיות, כולל ראיות ההגנה, מלמדת כי הנאשם לא עמד בנטל המוטל לפתחו.

47. לעניין זה נטען מפי הנאשם ויתר העדים מבני משפחתו, כי כנראה מאן דהוא הטמין את הבקבוקים על הגג על מנת להפליל את הנאשם או את בנו. עוד נטען, כי הבניין נמצא בצמידות לכביש וכי לרוב דלת הכניסה הראשית בקומת הקרקע ממנה נכנסים לחדר המדרגות המובילות לכל הדירות ולגג אינה נעולה, ואילו הדלת בסוף המדרגות שממנה מגיעים לגג ננעלת באמצעות מפתח מקובע מבפנים (מכיוון המדרגות) המאפשר פתיחתה לכל מי שמעוניין לעלות על הגג, ולכן כל מי שחפץ בכך יכול לעלות עד לגג ולהניח שם את הבקבוקים.

עוד נטען, כי גם אם דלת הכניסה בקומת הקרקע נעולה, ניתן להיכנס לבניין ולעלות לגג דרך חלון בקומה הראשונה של חדר המדרגות, אליו ניתן להגיע באמצעות טיפוס על עמוד חשמל דמוי סולם שממוקם בסמוך מאוד לבניין, ומשם לטפס על גג רעפים קטן ולהיכנס דרך החלון האמור, כפי שהודגם בסרטון שהוגש לתיק (נ/1).

48. גם אם אניח כי דלת הכניסה הראשית לבניין נשאר לא נעולה ברוב שעות היממה כפי שטען הנאשם, וגם אם אניח כי ניתן להיכנס לבניין דרך החלון האמור, אם דלת הכניסה הראשית נעולה, הסיכוי כי אדם זר יכנס ויניח את הבקבוקים על הגג הוא קלוש ביותר.

מעדויות הנאשם ובני משפחתו בחקירותיהם במשטרה עולה כי, דלת הכניסה הראשית נותרת סגורה ובדרך כלל ננעלת בשעות הלילה, ולכן הכניסה לבניין מתאפשרת למעשה רק בשעות היום. אלא שאין זה סביר כי אדם זר יכנס לבניין לאור יום כשאין יודע מה מתרחש בתוכו, יעלה ארבע קומות כשהוא עובר ליד ארבע דירות ובידיו אדנית עם בקבוקי תבערה, על מנת להניחם על הגג. מדובר 'במסלול' לא פשוט עם סיכון גבוה להיתקלות עם מי מדיירי הבניין.

ומכאן, שגם אם הכניסה לבניין היא אפשרית ברמה הטכנית, עדיין מדובר באפשרות קלושה ולא ריאלית.

49. האופציה השנייה של כניסה לבניין דרך חלון הקומה הראשונה של חדר המדרגות, היא אופציה קלושה עד בלתי אפשרית, ולא משום שלא ניתן לבצעה - והרי הודגם בסרטון נ/1 כי ניתן לעשות זאת - אלא שקשה להעלות על הדעת אפשרות זו כאשר אדם נושא בידיו אדנית עם שמונה בקבוקים. לא בכדי ההדגמה נעשתה בסרטון כאשר המדגים אינו אווז דבר בידיו. זאת משום שהכניסה דרך החלון מצריכה טיפוס על עמוד החשמל ולאחר מכן הליכה קצרה על גגון רעפים משופע, ובהמשך טיפוס על החלון המדובר - פעולות שספק רב אם ניתן לבצען כאשר הנכנס אווז בידיו אדנית ובה שמונה בקבוקי

תבערה.

50. ערה אני לטענות הנאשם ובנו טארק כי גורמים מסוימים במשטרה פנו אליהם על מנת לגייס את הבן טארק כמודיע משטרתי נוכח שירותו הצבאי. על אף שאיני רואה מקום להכריע בסוגיה, ונכונה אני להניח לצורך הדיון בלבד כי אכן הייתה פניה כזו בעבר על מנת לשכנע את הבן לעבוד כמודיע משטרתי.

יחד עם זאת, הנאשם לא הוכיח כל קשר בין פניה זו לבין הבקבוקים שנתפסו בבניין שלו, ובכל מקרה לא הוכיח כי גורמים משטרתיים (או אחרים) היו מעורבים בהטמנת הבקבוקים על הגג בשל סירוב הבן להתגייס כסוכן מודיעיני למשטרה.

51. לאור האמור, אני מוצאת כי הנאשם לא עמד בנטל להפריך את חזקת המקום ולא הוכיח כי מאן דהוא הטמין את הבקבוקים על הגג על מנת להפלילו.

כמה בקבוקי תבערה היו באדנית?

52. סוגיה נוספת שהייתה במחלוקת בין הצדדים מתייחסת למספר בקבוקי התבערה שנמצאו באדנית. המחלוקת התעוררה על רקע העובדה כי על אף שנתפסו שמונה בקבוקים באדנית, במעבדה נבדקו רק שלושה בקבוקים שהנוזל בהם זוהה כבנזין, ובהתאם לכך הסנגור אישר כי בחיפוש התגלו רק שלושה בקבוקי תבערה, ולא חלק על כך כי בקבוקי תבערה הם נשק.

53. על אף שנבדק הנוזל רק בשלושה בקבוקים, שוכנעתי כי כל השמונה הם בקבוקי תבערה שהכילו חומר דליק. לעניין זה אבהיר, כי בדיקת שלושת הבקבוקים הייתה אקראית ולצורך דיגום. מהתמונות שצולמו על הגג (ת/5) ומהדו"ח המסכם של המעבדה (ת/11) עולה, כי כל שמונת הבקבוקים הכילו נוזל ונאטמו בנייר סופג שהונח בפיות הבקבוקים והודבק באמצעות סרט דביק שחור.

העובדה כי כל שמונת הבקבוקים הכילו נוזל - שבדיקה אקראית של שלושה מהם גילתה כי מדובר בבנזין - והעובדה כי המראה של כל הבקבוקים הוא זהה לחלוטין ואחיד מבחינת הפעולות שנעשו בהם לשם הסבתם לבקבוקי תבערה (באמצעות סתימת הפייה של כל בקבוק בנייר סופג שהודבק בסרט שחור), מבססת די הצורך את המסקנה כי כל הבקבוקים הם בקבוקי תבערה.

54. לא אסיים פרק זה מבלי להזכיר טענה שעלתה לראשונה בסיכומי ההגנה, לפיה הבקבוקים שנתפשו על הגג אינם הבקבוקים שנבדקו במעבדה. הסנגור בקש לבסס את טענתו על העובדה כי עדי התביעה מסרו תיאור שונה לגבי צבע האדנית שבה נמצאו הבקבוקים, כאשר אחד טען שהיא בורדו, אחר מסר שהיא ורודה, ועוד.

אין ממש בטענה זו. די לעיין בתמונות שצולמו בגג (5/ת) כדי להיווכח כי ניתן לנקוב בקשת צבעים כדי לתאר את האדנית, מאדום ועד לבורדו ואפילו חום אדמדם, ולכן אין לייחס משמעות קרדינלית לעובדה כי האדנית תוארה בצבעים שונים (אך דומים).

בכל אופן, הסנגור לא העלה טענה כזו בתשובת הנאשם לאישום, וחשוב מכך לא טען בתשובתו או אפילו בסיכומיו טענה כנגד שרשרת המוצג.

אשר על כן, אני דוחה את הטענה.

אחרית דבר:

55. די בטביעות האצבע של הנאשם, ובוודאי תוך שילוב באמרת הנאשם במהלך החיפוש על הגג ויתר הממצאים שפורטו בהכרעת הדין, כדי לבסס את הרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

56. לפיכך אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמתו של הנאשם בכך שהחזיק שלא כדין בנשק - שמונה בקבוקים המכילים חומר העלול להזיק לאדם.

התוצאה היא שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א ניסן תשפ"א, 24 מרץ 2021, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.